

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

362.7

Szerző:

Cím *Kétszáz megmentett élet*

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

362.72 1923

Forrás:

*Magyarország**Bm*

1923. 8. 15.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Szabó- és cipésműhely.

Kétszáz megmentett élet

Látogatás a Lovettomi Fiúnevelő Otthonban. Uccáról felszedett gyermekek között. — Pejacsevich Márkné grófné nagylelkűsége ottont ad az intézetnek. — Nagy tragédiák, kicsiny szereplőkkel

(A Magyarország tudósítójától.) Messze, künn az Üllői úton alacsony kis épülethalmaz fekszik. Baraktábor. A nagy épületnégyzög legfelső oldalán van a nyolcas számú barak, a Lovettomi Fiúnevelő Otthon.

Pár nappal ezelőtt láttam a fiúkat az uccán. Szép, katonás sorban, zeneszóval lépkedtek a nagykörúton végig és most az otthonukban néztem fiatal letük folyását. Ott látszadomnak előttem a porbon. Gondtalanul, jókedvűen.

Főtisztelendő Abrahamovics Gellért, az otthon igazgatója szeretettel gyönyörködik a gyermekesreg játékában, miközben elmondja nekünk az intézet célját és hivatását.

— Intézetünk Sopron környékéről menekült ide Budapestre. A fiúkat, akiket itt lát, az uccáról szedték föl. A züllés vesztélyének kitett, vagy már elzüllött gyermekeket idevesszük és rendes nevelést adunk nekik. A kisebbek elemi iskolai oktatást kapnak, a javarészből iparost képzünk. A jobbkat felsőiskolákba is elvisszük, úgyhogy most vannak közöttük polgáristák és gimnázisták is. Jelenleg 205 gyermeket nevelünk, 6—18 évesek.

— A gyermeket az igazságügyminisztérium utalja ki hozzánk. Intézetünket a Katolikus Patronázs Egyesület tartja fenn, amelynek elnöke Albrecht főherceg. Súlyos gond a 200 gyermek nevelés, mert az egyesület támogatásán kívül, sajnos, nincs semmi bevételünk. Ezekben a töredezett ablakú barakokban éppen hogy csak nyomorgunk. De már nem sokáig lakunk itt. Pejacsevich Márkné grófné, született

Boniczky Mária gyermekszertető nagylelkűsége egy kastélyt bocsátott a rendelkezésünkre Szolnok megyében. Húsz hold park és öt hold szőlő tartozik a kastélyhoz, amelyet szeptember hónapban foglaltunk el.

Szegénység, mindenütt szegénység.

Sorra járjuk az igazgatóval a baraképületeket. Hat barakban laknak a fiúk. Az épületek tiszták ugyan, de nagyon szegényesek. Úgy költözött oda az intézet, ahogyan a vörös katonák otthagyták. Négy hálószobája van az intézetnek. Egyszerű vaságyak, pokrócokkal letakarva. Néhány ágynak nincs lepedője. Mosolyogva vezet az igazgató a szobájába:

— Tessék megnézni ezt a keleti kényelmet — és szelid megbékéléssel mutatja a berendezést. Egy vaságy, szekrény, íróasztal, divány, székek és semmi több. A többi nevelő oktató papé (ötven vannak még) ennél is egyszerűbb. Egy vaságy és egy éjjeli szekrény az egész bútorzat...

Vannak szülei és még sínes senkije.

Szökehajú, nagy kék szemű gyermek áll előttem. Pár napja került az intézetbe. Az apja elvált az anyjától és másodszor is megnősült, az anyja is férjhez ment máshoz. A mostohák nem tűrték meg a szegény gyermeket és az árván esavagrogta be a fél országot. Sírva könyörgött, hogy vegyék fel az intézetbe, mert nem evett, rongyos volt és félt a büntetéstől. Most becsületes nyílt arccal felel a kérdésekre:

— Vannak szüleid?
— Vannak, de nem keltek seholsem...
— Milyen lesz a bizonyítvány?
— Jó, csak a magaviselet lesz rossz, — borul arca a múlt árnyéka, — de majd jövőre helyre-pótolom.

Hálát sugároz a szemé az igazgató felé.

— A tűzbe teszem érte a kezemet, hogy becsületes ember lesz, — mondja Gellért főtisztelendő.

— Milliókat érő raktárunk kulcsait egy olyan fiú kezeli, akit azelőtt többszörös betörő volt, — folytatja az igazgató, csak úgy hozzávetőleg — jobb árgus ez, mint száz csendőr.

Az egyik barakszobában nagy a sürgés-forgás. Vasalók koppannak az asztalra, zörög a gép, villannak az acéltűk: tizenkét növendék dolgozik itt a szabóműhelyben. Varnak ezek mindenfélét. A növendékek ruhája is az ő munkájuk eredménye. Jól és olcsón dolgoznak azonkívül civilek számára is. Egy másik terebben a cipészek kalapácsa kattog. Új és foltozó munka, mindegy. Szakszerű kiképzést kapnak a fiúk, úgyhogy nem utolsó cipésmester lesz alkalmelyikből. Ezeket az iparágakat is papok tanítják. Kornél testvér a mester, az apa, a barát és a tanító egyszemélyben. Ha kell, mosdatja a fiúkat, bevezeti őket a szabó és cipésmesterség titkaiba, sőt műszövést is tanít, ha éppen szükséges.

Gleich Mátyi karmester lesz.

A cipészek letették a kalapácsot, a szabók otthagyták a varrógépet. Trombita, síp és dob került a kezekbe. Együtt van már a zenekar, hogy meg-

mutassák, mit tudnak! Negyvenen vannak a zenészek. Egyik kisebb, mint a másik. Néhol nagyobb a trombita, mint az egész ember. A két dobos pedig roskadozik a zörgő hangszer súlya alatt. De azért itik rendületlenül és pattogva száll a nóta: — »Befordultam a konyhára, rágyújtottam a pipára...» Mellettem puffadtra vált arccal fujja a trombitát egy szöke kislú.

— Gleich Mátvás, — mondja az igazgató. — Kitűnően játszik harmoniumon. Amikor a karnagy nem ér rá, a kis Mátvi ül a harmoniumhoz és végiggátssza a szentmisét, pedig — a zsidó hit szabályai szerint imádja az Istent...

— Hány éves vagy? — kérdeztem tőle.
— Tizenkettő.
— Vannak szüleid?
— Nincs senkim.
— Mi akarsz lenni?
— Karmester.